

Publicerad 2013-04-02 23:35 av Nils Järn

osynlig

Det var hälften dröm och några andra delar av något som varken kunde identifieras i dåtid eller nutid. Det var en kväll i augusti som det hände när luften hade mer sommar än höst och det var den 2;dra i månaden och året var 1977.

Mellan villorna och höghusen fanns en park som liksom kastats in till människorna och byggnaderna de bodde i. Resten var åker och skog vid den tiden. Jag var 12 och sprang och simmade fortare än någon, t o m de som fyllt var 15-16. Detta var en egenskap som var nyttig om man inte ville ha stryk efter 9 på kvällen och var tvungen att gå över de slitna betonggårdarnas där husen spionerade med svarta ögon.

Aldrig hade någon lyckats med att fånga mig eller ge mig stryk tidigare och jag tänkte fortsätta att ha det så. När jag smög genom buskarna bakom lekplatsen som liknade en stor mun åt parken hade skymningen stulit den röda färgen från Konsums tegel. Allt var grått och stjärnorna tändes på himlen. Det var kvavt i den begynnande sommarnatten.

Om jag nådde parken var jag säker, det visste jag och jag kunde slinka in i mörkret och bli osynlig. De kom emot mig från alla håll, ett helt gäng äldre pojkar och jag flydde upp i ett träd och klättrade mellan de torra grenarna så fort jag kunde.

-Du får inte vara på vår gård ditt lilla villasvin, skrek de och skrattade.

De började klättra upp efter mig och det fanns bara ett enda val, att försöka hoppa till Konsums svarta tak genom mörkret.

Detta var ett stort språng på kanske 2-3 meter utan att se något framför sig mellan grenarna. Jag skulle inte veta om jag klarade språnget förrän jag var i luften.

Att sedan ta sig ner på andra sidan och upp i parken var en smal sak, kvickt som vinden.

Om de följde efter skulle de vara tvungna springa hela vägen runt parkeringens staket och runt hela byggnaden. De skulle inte ha en chans.

Frågan var om jag kunde resa mig och ta sats på den stora grenen framför mig utan att hålla i någonting?

De skrattade upphetsat nedanför mig!! Nu eller aldrig tänkte jag och satte fart utför grenen, ett två och tre steg och sedan ett avstamp...

De små bladen slog mig i ansiktet men så plötsligt var jag i luften och kastade mig framåt så mycket jag kunde...

De skrek Horunge! Ditt fega svin!! och någon sa högt... -han klarar inte språnget!!

Min vänstra fot landade precis på kanten och hoppet var för perfekt för att vara sant! Det hade varit som jag sprungit mitt i luften!!

Som om det vore långt bortifrån hörde jag deras röster...-han blev osynlig ett ögonblick den jäveln!! -Såg n?

-Skit i det! -Nu drar vi hem, -vi tar den fan senare!!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nils Järn med Poeter.se id #42657 innehar upphovsrätten